

– Գևա՛, որդեա՛կ Յովնան, երկնային զօրութիւնք քեզի օգնական լինին,– ըսաւ ծերը, եւ քարայրին մթութեան մէջ թաղուեցաւ: Իսկ Յովնան քիչ մը տեղ անզգայ քայլելէն վերջ, արթնցաւ եւ ճանաչեց թէ Աշտիշատի աւերակներէն էր շրշապատեալ: Ան ատեն իմացաւ թէ հայկական հին կրօնքը 550 տարի վերջը, անհետ եղած երկրի վրայէն, դեռ գետնի տակ կ'ապրէր հանձանօթս: